

NOVELL

Urspårning

Roy Panen

Noveller

Från:

Vill va me dej : Längtan

- 1 Självmordsförsök 1-7 39 s.
- 2 Avslöjad bög 8-14 47 s.
- 3 Vuxenmobbing 15-24 40 s.
- 4 Urspärning 25-28 24 s.
- 5 Missflyt 31-37, 39-42 53 s.
- 6 Dubbelliv 29-30, 38, 44-50 40 s.
- 7 Våldtäktsförsök 51-55, 60-64, 73-77,
86-89, 91 77 s.
- 8 Heterokärlek 56-59, 65-72, 78-85, 90,
119-123 96 s.
- 9 Barnmobbing 92-118, 140-145 134 s.
- 10 Bögar möts 43, 124-139 59 s.
- 11 Komma ut 146-149, 156-160 56 s.
- 12 Fostraren 150-155, 161-170 74 s.
- 13 Bögkärlek 171-188 82 s.

Information

Noveller

Vill va me dej : Längtan, har gjorts om till tretton noveller.

Hela boken finns med bland novellerna. Texterna har inte gjorts om och är i sitt original.

Novellerna ligger i en nummerordning som någorlunda följer originalbokens linje av innehåll.

Med hjälp av dessa tretton noveller kan läsaren få en god inblick över vad originalboken handlar om. Och man kan enkelt välja att läsa fristående delar av boken.

A dramatic sky with a bright sunburst breaking through dark, heavy clouds. The sun is positioned in the center, creating a strong lens flare and illuminating the surrounding clouds with a golden glow. The sky transitions from a deep blue at the top to a darker, almost black blue at the bottom, where the clouds are most dense.

Vill va me dej

Längtan

Roy Panen

Roy Panen
Bokförlag

ROY PANEN -
NOVELLER
LÄNGTAN
URSPÅRNING

Information

NOVELLER LÄNGTAN Urspårning (4) 2022

Hämtad från: Vill va me dej : Längtan (1)

© Roy Panen 2015

Roy Panen Bokförlag, Sollebrunn

www.panen.se

roy@panen.se

Omslagsfoto: Sol bakom moln, Roy Panen

Omslag: Roy Panen

ISBN 978-91-89769-16-8

Denna bok skyddas av upphovsrättslagen.

Hej!

Kanske är du en av dem som föredrar kortare berättelser, noveller.

Min romanserie Vill va me dej, är en serie på sju böcker, men som innehåller ett antal kortare och avslutande berättelser. Kanske kan dessa vara ett alternativ för val av läsning, och att du senare vill ge dig på att läsa hela serien i sin fulla längd.

Genom serien får du läsa om massor av händelser, som har en koppling till varandra och med det hänger ihop, med flera röda trådar: kärlek, homosexualitet, synskada, gudstro, och en vilja av stål.

Men serien handlar också om självmordsförsök, självskadebeteende, mord, misshandel, våldtäkt, våldtäktsförsök, mobbning, rasism, homofobi, och mycket mer.

Och hela berättelsen får ett stort och pampigt avslut i bok sju.

Denna novell Urspårning handlar om Daniel i en vardag med tristess. Och hans nedstämda mamma. De krockar mentalt, men det negativa växlar snabbt om till att bli positivt. Ibland

glömmer de att livet också har en vardag.

Baksidestext

Det är inte lätt för Daniel att finna en positiv väg framåt när vardagens tristess nöter och sliter på det mentala.

Han försöker få sin dag att gå, men det är ibland svårt, särskilt då han missar mycket när han är blind.

Mamma kommer hem och är på dåligt humör. Hon är nog också deprimerad. Hon klagar över deras dåliga ekonomi. Fast egentligen känner hon, som Daniel, en längtan efter en man att få älska och bli älskad av.

Daniel har sönder saftkannan och skär sig på glasskärvor. Detta får mamma att vända om och bli mycket mjuk och kärleksfull mot honom.

Han ber om pengar att köpa ett par nya byxor, men ångrar sig och struntar i det.

Men så kommer posten med en betalnings-avi, och mamma vill ge honom dessa pengar. Hon ber honom att också köpa en ny tröja.

URSPÅRNING

25 Skärsår i handen

Daniel och mamma, hemma

En torsdagsförmiddag, en knapp vecka efter sitt misslyckade försök att hänga sig, sitter Daniel i deras vinröda plyschsoffa hemma i vardagsrummet och läser i en punktskriftsbok. På snart tre år har han lärt sig läsa något så när.

Från stereon dunkar popmusiken med hög volym. Spelar man tillräckligt högt blir musiken på något vis ännu bättre. En del låtar är så svängigt bra att det börjar rycka i kroppen och han gungar med.

Händelserna på vinden har han lagt bakom sig. Det känns som livet har börjat på ny kula och han har en stark lust med vilja att träffa någon, en kille som är som han.

Han har på allvar börjat fundera på att ringa

till RFSL, men känner sig inte helt redo för det än. Det behöver nog få ligga och mogna lite till.

Mamma har gått ner till tvättkällaren och hon är nog inte tillbaka på en stund. Dessutom ska hon en sväng till affären för att handla mat och dagstidningen med TV-bilagan.

Daniel känner sig törstig. Läger boken på soffglasbordet, reser sig upp och går till köket.

Han fumlar lite med handen på översta hyllan i kylskåpet och får tag i mjölkkartongen. Men något oförsiktig råkar han putta till saftkannen som är halvfull med saft och står framför. Den faller ner i golvet och går sönder. Saften skvätter ut över plastmattan och upp på hans ben.

–Fasen också! svär och suckar han förebrående mot sig själv.

Han står en stund och funderar på hur han ska göra.

Efter att han samlat upp glasskärvorna från golvet behöver han nog lyfta in mattan till badrummet och skölja bort saften från den i badkaret. Sedan torka bort saften på köksgolvet, kanske till och med ta fram skurtrasan och våttorka golvet. Och allt detta bara för att han är så klantig.

Vidare tänker han att han kan börja städa upp, lägga sig ner på alla fyra på golvet, krypa runt och plocka upp glasskärvor, när han har druckit ett glas mjölk.

Han häller upp mjölk i ett glas och dricker i ett enda stort klunkande svep tills glaset är tomt.

Tar mjölkkartongen och ska sätta in den i kylskåpet igen. Plötsligt stängs musiken av och han hör mamma, något irriterad, kommer mot honom i köket.

–Men Daniel. Hur många gånger ska ja behöva säga att du inte får spela så högt på stereon. Grannarna är ju här å ringer på dörren titt som tätt å klagar.

–Ja, får han fram till svar.

Han håller hårt i mjölkkartongen och handen börjar skaka något. Det känns som han snart ska tappa den i golvet, om han inte håller i den hårt. Den är en nästan full tvåliterskartong, som känns tyngre ju längre han håller i den.

–Nä, men ... har du rivit ner saftkannan nu igen.

Nu igen, tänker han. Det är väl minst ett par månader sedan senast som det händer.

Mamma är i dag något över det vanliga på dåligt humör, om man jämför med de gånger

hon är på dåligt humör. När hon tappar humöret blir hon gärna innesluten och går mest runt för sig själv och muttrar med irriterad röst. Och just nu är det egentligen inte honom hon blir irriterad på utan mest bara på olyckan i sig och över att det nu blir hon som får städa upp all saft och glasbitar.

Fast det här är väl inget allvarligt, bara ett gott tecken på att Daniel och hon har en vardag ihop som de sliter och nöter på. Och ibland stöter de ihop i någon mindre form av mental krock.

I bästa fall brukar det dåliga humöret gå över efter någon timme eller så. Men det finns också dagar då hon är på mycket gott humör, är sällskaplig och piggar upp tillvaron, och kan vara den underbaraste lilla mamma.

Han tänker att hon nog arbetar för mycket, med jobbet och i hemmet, utan att tänka så mycket på sig själv. Och hon bekymrar sig alldeles för mycket över hur han har det. Istället behöver hon få träffa någon, en man, som kan och vill försöka göra henne lite gladare, kanske till och med lycklig.

Hon går till badrummet och hämtar skurhinken och golvtrasan.

Daniel sjunker ner på knä på golvet, ställer mjölken bredvid sig och plockar upp glasskärvor. Han är fortfarande skakig på händerna och han skär sig i handen. Själv märker han inget, mer än att det börjar svida i såret.

Några sekunder senare är mamma tillbaka.

–Men, vännen min. Du blöder ju. Rör inte glasskärvorna, å låt mej ... Fölåt mej så mycke. Kom, släng glaset här i diskhon. Vi måste stoppa blödandet.

Hon vänder tvärt i humöret och blir omvårdande och beskyddande ... Egentligen vill hon alltid vara det, men att det ibland kan spåra ur.

Hon virar hushållspapper runt hans hand. Tar därefter fram gasbinda ur köksskåpet och gör ett bandage runt handen.

Han säger inte mycket och är helt stilla. Ett mörkt moln kommer över honom och han känner sig lite nedstämd.

–Sådär. Nu är de klart. Du har väl inte skurit dej i den andra handen också.

Han sträcker fram handen.

–Bara en liten skråma. Ja sätter på ett plåster.

–Ja mår lite illa å känner mej yr. Ja behöver nog sätta mej ner.

Mamma plockar upp de större glasskärvorna från golvet.

–Ta ett meterlångt kliv framåt nu så trampar du inte på nåt glas. Du kan sätta dej på en köksstol medan ja sätter på plåster.

Hon är omvårdande med kärleksfull röst.

Han hör hur hon grejar med olika saker: tvättar av golvet och mattan, håller upp ett stort glas mjölk åt honom, sätter på kaffebryggaren, plockar fram fikabröd och sätter sig ner hos honom vid köksbordet.

KÖPA BYXOR

26 Pengar till
byxor

Daniel och mamma, kök

Han drar ett djupt andetag och ler försiktigt.

–Mamma, ja vill fråga dej om en sak.

–Ja, fråga du, säger hon med uppåt och glad röst.

–Dom där byxorna som ja har valt ut. Kan ja få köpa dom i da?

Han vänder upp ansiktet från bordet, mot henne. Handen, som är inlindad i bandage, pulserar otäckt och han har den vilande mot sin famn. Den andra handen, omplåstrad, fingrar lite rastlöst i fransarna på bordsduken.

–Visst kan du få de, säger hon fundersamt, men vi har bara så ont om pengar just nu. Förresten, va kostar dom?

–Femhundrafortinje kronor ... Men ja kan

kolla om de finns nåt billigare, som ja gillar.

Han låter fortfarande lite nedstämd.

–Men, vännen min, se inte så hängi ut för de. Klart att du får köpa byxorna. Men du får vänta tills vi har pengar till de. Gud, den här föbannade ekonomin. Den gör en toki en vacker da.

Hon suckar bekymrat och blir även hon lite nedstämd.

Han hör hur hennes röst tonar ner i vemod. Vill inte ligga henne mer till last och ryggar i frågan om köp av byxor. Han är nöjd och tacksam med tillvaron som den är.

–De är inte jätteviktigt me o ..., jämkar han i ett försök att inte verka krävande. Ja kan spara ihop till dom, lägga undan av studiebidraget.

–Spara? Men du tjänar ju inga pengar ... å studiebidraget behöver du till annat – till fickpengar. Om bara mitt vikariat på sjukhuset kan bli förlängt, så får vi in mer pengar där. Men i annat fall dyker de säkert upp nåt annat jobb, kanske till å me nåt bättre, som ja kan ta i stället. De går ju inte klara sej på bara en deltid. Ja kanske borde gå till socialen, men då kommer dom kräva att vi säljer bilen. Men den kan vi inte göra oss av me. Den behöver vi ju ... Å gå

till mormor å morfar å be dom om hjälp – nä, de gör ja inte.

Mamma pratar på oavbrutet med en viss oro i rösten. Hon låter uppgiven, nedstämd – verkar inte må bra. Även hon behöver muntras upp. Men hur? Trots allt försöker hon hålla modet uppe och se positivt på saken.

Hon håller upp sitt kaffe, sätter sig igen och tittar ömsint på honom.

Han söker med den friska handen efter mjölkkartongen. Med den inlindade handen kör han ner ett finger innanför glaskanten och markerar den mängd mjölk han vill hälla upp, och känner när mjölken når fingret. Han tar en rejäl klunk.

–Ja blir allti lika fascinerad när ja ser hur du klarar av din varda så bra som du gör. Du har lärt dej ...

–Som i en dans, råkar de svara i kör.

De ser på varandra och ler.

27 KÄNSLOSAMT

–Men de finns andra gånger då ja blir lessen när

ja ser hur du har de.

Hon tar en klunk av kaffet. Blir lite spänd.

–Men ja har väl de bra som ja har de.

Han blir lite sårad.

–Jo, visst. Men ja, äh ... Ja vet inte om ja ska säga de till dej.

–Jo, kom igen.

–Ibland å speciellt om nätterna innan ja somnar, så brukar ja be till Gud om att ja ska få ta din plats. Åtminstone för en da eller så. Men när ja vaknar är de allti samma jävla ljus som möter mej.

Hon börjar gråta. När känslorna kommer över henne är det som att dra ur en propp, och det flödar. Han vill trösta, men vet inte hur. Och i nästa sekund blir han istället upprörd och säger ogillande:

–Säj inte så. Säjä aldri så mer.

En känslostorm kommer och tar över även i honom. Allt blir för mycket och han börjar gråta, han med. Han orkar inte med när mamma är sådan här – svag och ömkande. Hans bekymmer är bara hans och han har efter stora mödor lärt sig att leva med dem. Dessutom har hans synskada gett honom en stark känsla för saker och ting. Livet har berikats med andra förmågor

och egenskaper än just att kunna se. Dessa förmågor har han inte haft på samma vis tidigare och då som seende.

Han tänker att hon egentligen inte vet hur han har det.

Tur är väl att hon inte vet vad han var på väg att göra på vinden för några dagar sedan, när hon var på jobbet.

Men ... minst sagt, det senaste snedsteget har nog också hjälpt honom att bättre komma till insikt med sina problem, vad som egentligen är problem. Det är nog konsten att möta problemet som är den verkliga svårigheten, och kanske inte just problemet i sig.

Det är väl ingen konst att ta sig tio mil med en bil. Men om man ska klara det på en cykel, och kanske på en trehjuling – då har man snart fått huvudvärk och ont lite varstans i kroppen.

Nej, problemen behöver bara mötas på rätt sätt – sedan kanske de inte är några problem längre. Åtminstone inga större.

Men allt detta som har med överlevnad att göra och att komma till insikt om att man inte längre vill dö, då har man på något vis gett livet en rejäl skjuts framåt.

Och något gammalt ordspråk säger: ”Det är

den som går vilse som oftast hittar de nya vägarna.”

Daniel har på sin senast upptäckta väg funnit att han vill leva, ge livet en chans och ta för sig av det goda som finns. Han vill försöka se saker och ting mer positivt, från den ljusa sidan. Det känns som att efter händelserna på vinden kan allt bara bli till det bättre. Om han nu har lätt för att gräva ner sig i deppigheter, behöver han nog ibland bara rycka upp sig en smula och försöka ta nya tag.

Men om det inte var för de ljusa krafter, som ändå finns runt om honom, vore han död vid det här laget.

Som sagt – mamma vet inte eller förstår inte hur han har det.

–Åh, min älskling. Nu ha ja klantat till de igen. Fölåt mej så mycke.

Hon tar tag om hans omplåstrade och relativt friska hand, som vilar på bordet, och kramar den ömt.

–Du får aldri tycka synd om mej, mamma. Ja fixar inte de. Ja vill bara ha dej så som en mamma ska va, me eller utan fel å brister. För mej är du å har allti varit en bra mamma.

Han lugnar sig.

–Ja, du har rätt. Du lär dej leva som blind. Men ja har svårt att lära mej leva me att du är blind. Fölåt mej Daniel. Ja ska göra mitt bästa att bli bättre ... Ja älskar dej så mycke.

Hon tar bort sin hand från hans hand och stryker bort ett par tårar från hans kinder.

–Ja älskar dej me, snörvlar han, men gråten vänder i ett skratt.

Hon reser sej upp, lutar sej fram över bordet och kysser honom på pannan.

–Mammas pojke. Mm, du är bäst! Dessutom luktar du så gott. Har du den där Obsession på dej nu?

Hon sätter sig ner igen.

–Ja. Känner du de? säger han imponerat.

28 Det kommer
post

Det prasslar till ute i hallen. Det är posten som kommer. Hon går för att hämta den.

Han reser sig upp och går på toaletten.

När han kommer tillbaka till köket sitter hon och kollar igenom posten och reklamen.

–Är de nån post till mej?

Han sätter sig ner igen.

–Nä, inte i da. Men ja har fått tillbaka pengarna från den där dyra vårkappan som ja skicka tillbaka.

Hon låter uppåt på rösten.

–Hur mycke är de, då?

Han väntar otåligt på svar.

–Tolvhundrafemti kronor. Så i da kan du köpa byxorna du vill ha.

Bekymren känns en bit bort nu. Hon skriver sin namnteckning på uttagsblanketten som han kan lösa in på posten. Ber honom ta vara på pengarna som blir över.

–Ja ska bara tvätta färdit. Sen kan vi åka till stan.

–Men får ja inte åka själv?

–Visst får du de. Men vill du inte ha sällskap, då?

–Men mamma. Ja är faktiskt mer än arton å kan ta vara på mej.

Han blir ivrig på att få komma iväg.

–Ja, just de. Du är myndi. Åren går så fort.

Hon klagar på hans gröna, urtvättade tröja

som han har på sig. Den är inte snygg längre. Ber honom kolla efter en ny fräsch tröja på stan. En som gärna kan passa till byxorna. Hon låter nu som hon brukar: som tryggheten själv, som Daniel är van vid och älskar.

–Men mamma. Måste ja de?

Han försöker hålla sig för skratt, men misslyckas totalt efter bara någon sekund.

–Du skojar bara. Ja tror väl de.

Hon reser sig upp, går bort till honom, trycker sina handflator mot hans kinder och fortsätter med lite barnslig röst:

–Vågar du skoja me gamla mor din?

Hon är på lite lekhumör.

–Åh, ja. Så gammal är du inte. Trettiåtta är väl ingen ålder på en ko.

Han flinar retfullt och kramar om henne ordentligt.

–Aah, akta min rygg. Du kramar så hårt.